

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistiska församlingen – nummer trettio

Jeff Pippenger
2026-01-16

Nummer trettio

De messianska uppfyllelserna i Matteusevangeliet inbegriper ändtidens vägmärke, vägmärket för budskapets formaliserande, två vittnen till vägmärket 9/11, det ena ett vittne om det inre budskapet till Laodicea och det andra det yttre budskapet om Islams terrorism. Det är passande att vägmärket 9/11 representeras av två av de tolv messianska uppfyllelserna i Matteus, ty 9/11 inbegriper den andra ängelns budskap, där det alltid finns en fördubbling. Döden den 18 juli 2020 var det femte vägmärke som vi betraktade, och därefter var rösten i öknen i juli 2023 det sjätte och uppståndelsen 2024 det sjunde. Den åttonde messianska uppfyllelsen är midnattsropet.

Det åttonde messianska vägmärket är midnattsropet

Allt detta skedde för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten: Säg till Sions dotter: Se, din Konung kommer till dig, saktmodig och ridande på en åsna, och på ett föl, en åsninnas föl. Matteus 21:4, 5.

Förutsägelse

Fröjda dig storligen, du Sions dotter; ropa högt, du Jerusalems dotter: se, din Konung kommer till dig; rättfärdig är han och har frälsning; ödmjuk och ridande på en åsna, på en ungåsna, en åsninnas föl. Sakarja 9:9.

”Fem hundra år tidigare hade Herren genom profeten Sakarja förkunnat: 'Fröjda dig storligen, du Sions dotter; ropa högt, du Jerusalems dotter. Se, din konung kommer till dig. Han är rättfärdig och har frälsning; ödmjuk och ridande på en åsna, på en åsninnas föl.' [Sakarja 9:9.] Hade lärjungarna insett att Kristus gick till dom och till död, skulle de inte ha kunnat uppfylla denna profetia.

”På samma sätt uppfyllde Miller och hans medarbetare profetian och framförde ett budskap som Inspirationen hade förutsagt skulle ges till världen, men som de inte skulle ha kunnat framföra om de fullt ut hade förstått de profetior som pekade på deras besvikelse och framlade ett annat budskap som skulle predikas för alla folk innan Herren skulle komma. Den första och den andra ängelns budskap gavs vid rätt tid och utförde det verk som Gud avsett att utföra genom dem.” The Great Controversy, 405.

Missförståndet av Guds profetiska ord var förbundet med historien om Kristi triumfartade intåg och även med den parallella historien om förkunnelsen av midnattsropsbudskapet år 1844. De etthundrafyrtiofyrtusen måste förstå ”profetiorna som utpekar deras besvikelse”. Johannes i

Uppenbarelseboken 10 får i förväg veta att den lilla bokens budskap, som skulle vara sött i hans mun, skulle vända sig till bitterhet.

”Vi har ingenting att frukta för framtiden, utom om vi skulle glömma den väg Herren har lett oss på och hans undervisning i vår tidigare historia.” *Life Sketches*, 196.

”Herrens ledning” i det förflutna framställs, bland andra försynens handlingar, som att hans hand dolde ett misstag i siffrorna, ty det var inte bäst för milleriterna att i förväg förstå sin besvikelse, lika litet som det var bäst för lärjungarna att förstå alla elementen i sin besvikelse vid korset. Men historien om förkunnelsen av Midnattsropet identifieras som just det ljus som leder till himlen, och detta noteras i Ellen Whites allra första syn. De etthundrafyrtiofyra tusen måste förstå lärjungarnas och milleriternas besvikelser. Att vägra det ljuset är att falla av stigen.

”De hade ett klart ljus uppsatt bakom sig vid början av stigen, vilket en ängel sade mig var ’midnattsropet’. Detta ljus lyste längs hela stigen och gav ljus åt deras fötter, så att de inte skulle snava.

”Om de höll sina blickar fästa på Jesus, som var strax framför dem och ledde dem till staden, var de trygga. Men snart blev somliga trötta och sade att staden var mycket långt borta och att de hade väntat att ha kommit in i den tidigare. Då brukade Jesus uppmuntra dem genom att höja sin härliga högra arm, och från hans arm kom ett ljus som svävade över adventskarans skara, och de ropade: ’Halleluja!’ Andra förnekade förhastat ljuset bakom dem och sade att det inte var Gud som hade lett dem så långt. Ljuset bakom dem slocknade och lämnade deras fötter i fullständigt mörker, och de stapplade och förlorade märket och Jesus ur sikte och föll av stigen ner i den mörka och ogudaktiga världen nedanför.” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Det åttonde vägmärket är midnattsropet, förebildat genom Kristi triumfatoriska intåg i Jerusalem.

”Midnattsropet bars inte så mycket fram genom argument, även om Skriftens bevisföring var klar och avgörande. Det åtföljdes av en drivande kraft som rörde själen. Det fanns inget tvivel, inget ifrågasättande. Vid tillfället för Kristi triumfartade intåg i Jerusalem strömmade det folk som hade samlats från alla delar av landet för att hålla högtiden till Olivberget, och när de anslöt sig till skaran som följde Jesus, greps de av stundens inspiration och bidrog till att förstärka ropet: ’Välsignad är han som kommer i Herrens namn!’ [Matteus 21:9.] På samma sätt kände de icke-troende som strömmade till adventismötena — några av nyfikenhet, andra enbart för att förlöjliga — den överbevisande kraft som åtföljde budskapet: ’Se, Brudgummen kommer!’” *Spirit of Prophecy*, band 4, 250, 251.

Att vara en vis jungfru i de sista dagarna skulle av profetisk nödvändighet kräva att dessa visa jungfrur drabbas av en besvikelse, som i sin tur inleder liknelsens väntetid. Utan erfarenheten av väntetiden är du varken en vis eller en fåvitsk jungfru.

Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 illustrerar också adventfolkets erfarenhet. *The Great Controversy*, 393.

Hur som helst måste de visa jungfrurna i de sista dagarna erfara en besvikelse som motsvarade den 19 april 1844, ty liknelsens erfarenhet är de etthundrafyrtiofyra tusens erfarenhet, vilka Johannes i Uppenbarelseboken identifierar som jungfrur.

Dessa är de som inte har orenade sig med kvinnor, ty de är jungfrur. Dessa är de som följer Lammet varthelst det går. Dessa har blivit friköpta från människorna såsom en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. Uppenbarelseboken 14:4.

Hur många av Kristi liknelser identifieras direkt och uttryckligen som uppfyllda till sista bokstaven? Varje liknelse kommer att uppfyllas till sista bokstaven, men liknelsen om de tio jungfrurna framställs särskilt såsom uppfylld i det förflutna och i framtiden ”till sista bokstaven”. Den jämförs med den tredje ängeln, vilken skall förbli närvarande sanning från 1844 och framåt, intill dess att Mikael träder fram och människans prøvotid avslutas.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var visa och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning på denna tid och har, liksom den tredje ängels budskap, uppfyllts och kommer att fortsätta att vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

Ända till tidens slut är liknelsen om de tio jungfrurna sanning för denna tid, och midnattsropet skall åter uppfyllas bokstavligen in i minsta detalj.

”Det finns en värld som ligger i ondska, i bedrägeri och villfarelse, i själva dödsskuggans mörker, — sovande, sovande. Vilka känner själavånda för att väcka dem? Vilken röst kan nå dem? Mina tankar fördes till framtiden, då signalen kommer att ges. ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.’ Men somliga kommer att ha dröjt med att skaffa oljan för att fylla på sina lampor, och för sent kommer de att finna att karaktären, som representeras av oljan, inte kan överföras.” Review and Herald, 11 februari 1896.

Midnattsropet är nästa vägmärke vid horisonten i de etthundrafyrtiofyra tusendes rörelse. Detta vägmärke åtföljs av den förföljelse som inleds mot de trogna före söndagslagen. Denna förföljelse är yttre och inre, och den inre förföljelsen innefattar två skilda symboler. Den ena av dessa symboler är Judas, den andra Sanhedrin.

Den nionde messianska vägmärket är förräderiet för 30 silvermynt

Då uppfylldes det som var sagt genom profeten Jeremia, som sade: Och de tog de trettio silverpenningarna, priset för honom som blev värderad, honom som Israels barn hade värderat, och gav dem för krukmakarens åker, såsom Herren hade befallt mig. Matteus 27:9, 10.

Förutsägelse

Och jag sade till dem: Om ni finner det gott, så ge mig min lön; men om inte, så låt det vara. Då vägde de upp trettio silverstycken såsom min lön. Och Herren sade till mig: Kasta det åt krukmakaren, det härliga pris till vilket jag blev värderad av dem. Och jag tog de trettio silverstyckena och kastade dem åt krukmakaren i Herrens hus. Sakarja 11:12, 13.

Judas förräderi representerar de förfalskade prästernas förräderi, ty talet 30 representerar prästernas ålder. Prästerna, som också är leviter, renas såsom guld och silver av förbundets budbärare. Judas trettio silverpenningar representerar utrensningen av de falska prästerna vid söndagslagen; fastän Judas dog strax före korset, var det likväl samma dag. Judas är inte en symbol för Sanhedrin; han är en symbol för en som ansågs vara bland Kristi lärjungar.

Som en Kristi lärjunge var du en lärjunge till Jesu smörjelse. Smörjelsen vid Hans dop förändrade Jesu namn till Jesus Kristus, ty Kristus betyder – den Smorde. Hans namn förändrades då, ty Han skulle då stadfästa förbundet med många under en vecka, och en framstående symbol för förbundsrelation är ett förändrat namn. Jesus blev smord med kraft vid sitt dop. Att vara en Kristi lärjunge betydde att man var en lärjunge till Hans dop. Det var vid Hans dop som Han blev smord med kraft. Petrus' uttalande i Matteus 16:18 är känt i den kristna teologiska världen som den "kristna bekännelsen". Det är ett av de stora ämnena för diskussion bland teologer och lärda. Vanligtvis identifierar en diskussion bland teologer och lärda något som inte har någon, eller möjligen endast ringa, betydelse, men poängen kvarstår att kristenheten förstår att när Jesus blev smord, blev Han då Messias.

Han sade till dem: "Men vem säger ni att jag är?" Då svarade Simon Petrus och sade: "Du är Kristus, den levande Gudens Son." Matteus 16:15, 16.

Petrus ursprungliga namn förmedlade just denna sanning, ty Simon Barjona betyder "en som hör duvans budskap", vilket var budskapet vid hans dop. Hans dop står i samklang med 9/11, och Judas representerar dem som vid någon tidpunkt bekände en förståelse av 9/11, men förlorar sin väg längs stigen. Judas är inte en symbol för Stora rådet, ty de representerar den laodiceiska sjundedagsadventistiska kyrkan. Judas tillhandahöll ett vittnesbörd för Stora rådet, men symboliken i Stora rådets uppror skiljer sig från Judas uppror. Stora rådets uppror uttrycks i följande dröm.

"Jag tog samman mina skrifter, och vi påbörjade vår resa. På vägen höll vi två möten i Orange och hade bevis för att församlingen hade haft gagn därav och blivit uppmuntrad. Vi blev själva vederkvickta av Herrens Ande. Den natten drömde jag att jag var i Battle Creek och såg ut genom sidoglasat vid dörren och fick se ett sällskap marschera upp till huset, två och två. De såg stränga och beslutsamma ut. Jag kände dem väl och vände mig om för att öppna salongsdörren och ta emot dem, men tänkte att jag skulle se efter ännu en gång. Synen hade förändrats. Sällskapet visade nu utseendet av en katolsk procession. En bar ett kors i handen, en annan ett rör. Och när de närmade sig, gick den som bar ett rör runt huset i en cirkel och sade tre gånger: 'Detta hus är bannlyst. Egendomen måste konfiskeras. De har talat mot vår heliga ordning.' Skräck grep mig, och jag sprang genom huset, ut genom den norra dörren, och fann mig mitt i ett sällskap, av vilka några jag kände, men jag vågade inte säga ett ord till dem av fruktan för att bli förrådd. Jag försökte söka upp en avskild plats där jag kunde gråta och bedja utan att möta ivriga, nyfikna blickar vart jag än vände mig. Jag upprepade ofta: 'Om jag bara kunde förstå detta! Om de ändå ville säga mig vad jag har sagt eller vad jag har gjort!'"

"Jag grät och bad mycket, när jag såg våra ägodelar konfiskeras. Jag försökte läsa sympati eller medlidande för mig i blickarna hos dem som stod omkring mig och lade märke till

ansiktsuttrycken hos flera som jag tänkte skulle tala till mig och trösta mig, om de inte fruktade att bli iakttagna av andra. Jag gjorde ett försök att undkomma folkmassan, men då jag såg att jag var bevakad, dölde jag mina avsikter. Jag började gråta högt och säga: 'Om de bara ville tala om för mig vad jag har gjort eller vad jag har sagt!' Min man, som sov i en säng i samma rum, hörde mig gråta högt och väckte mig. Min huvudkudde var våt av tårar, och en tung nedstämdhet vilade över mig." Testimonies, band 1, 577, 578.

Att tillämpa principen att profeterna talar mer om de yttersta dagarna än om de dagar i vilka de levde, väcker en mycket allvarlig fråga för ledarna inom Sjundedagsadventistsamfundet. Syster White "samlade ihop" sina "skrifter" och började en återresa till Battle Creek. Battle Creek var då verkets hjärta, såsom Tacoma Park är i dag, eller Jerusalem på Kristi tid. Hon samlade ihop sina skrifter för resan, efter att hon hade framlagt en kamp som hon hade fört beträffande sina skrifter. Sammanhanget i hennes dröm handlar om hennes skrifter. Kampen ägde rum i staden Wright.

"Medan vi var i Wright hade vi sänt mitt manuskript till nr 11 till publikationskontoret, och jag tog till vara nästan varje stund utanför sammankomsterna för att skriva material till nr 12. Mina krafter, både kroppsliga och själsliga, hade blivit hårt ansträngda under arbetet för församlingen i Wright. Jag kände att jag behövde vila, men kunde inte se någon möjlighet till lättnad. Jag talade till folket flera gånger i veckan och skrev många sidor med personliga vittnesbörd. Bördan för själarna vilade på mig, och det ansvar jag kände var så stort att jag endast kunde få några få timmars sömn varje natt.

"Medan jag så arbetade med att tala och skriva, mottog jag brev av nedslående karaktär från Battle Creek. När jag läste dem kände jag en obeskrivlig nedstämdhet, gränsande till själskval, som under en kort tid tycktes förlama mina livskraft. Under tre nätter sov jag knappast alls. Mina tankar var oroade och förvirrade. Jag dölde mina känslor så väl jag kunde för min man och den deltagande familj hos vilken vi vistades. Ingen kände till mitt arbete eller min själsbörda, där jag förenade mig med familjen i morgon- och andaktsstund om kvällen och sökte lägga min börda på den store Bördebäraren. Men mina böner steg upp ur ett hjärta vridd av ångest, och mina böner var avbrutna och osammanhängande på grund av okontrollerbar sorg. Blodet rusade till min hjärna och fick mig ofta att vackla och nästan falla. Jag drabbades ofta av näsblod, särskilt efter att ha ansträngt mig att skriva. Jag tvingades lägga bort mitt skrivande, men kunde inte frigöra mig från den börda av oro och ansvar som vilade på mig, då jag insåg att jag hade vittnesbörd för andra som jag inte kunde frambära för dem."

"Jag mottog ännu ett brev, vari jag underrättades om att man ansåg det bäst att uppskjuta utgivningen av nr 11 till dess att jag kunde nedskriva det som hade visats mig angående Hälsoinstitutet, eftersom de som stod ansvariga för detta företag var i stort behov av medel och behövde inflytandet av mitt vittnesbörd för att påverka bröderna. Jag nedskrev då en del av det som hade visats mig beträffande Institutet, men kunde inte framlägga hela ämnet på grund av blodträngning till hjärnan. Hade jag trott att nr 12 skulle bli så länge fördröjt, skulle jag under inga omständigheter ha sänt den del av materialet som ingår i nr 11. Jag antog att jag, efter att ha vilat några dagar, åter skulle kunna återuppta mitt skrivande. Men till min stora sorg fann jag att tillståndet i min hjärna gjorde det omöjligt för mig att skriva. Tanken på att skriva vittnesbörd, vare sig allmänna eller personliga, övergavs, och jag var i ständig bedrövelse

därför att jag inte kunde skriva dem.

”I detta tillstånd av ting beslöts det att vi skulle återvända till Battle Creek och stanna där medan vägarna var i ett lerigt och sönderkört skick, och att jag där skulle färdigställa nr 12. Min man var mycket angelägen om att få träffa sina bröder i Battle Creek och tala till dem och glädja sig med dem över det verk som Gud gjorde för honom. Jag samlade ihop mina skrifter, och vi påbörjade vår resa. ...” Testimonies, band 1, 576, 577.

I de yttersta dagarna förvandlades ledarskapet för Sjundedagsadventistsamfundet, framställt som Battle Creek och dem hon ”kände väl”, till en katolsk procession. Ledarskapet för Sjundedagsadventistsamfundet förvandlades till en katolsk procession. I drömmen kom de ”två och två”, den ene med ett rör, den andre med ett kors. De drog en cirkel omkring huset och förkunnade tre gånger: ”Detta hus är belagt med förbud. Egendomen måste beslagtas. De har talat mot vår heliga orden.” Vad är den ”egendom” i ”huset” som de katolska ledarna i Battle Creek ”beslagtog”? Vilken ”helig orden” inom den katolska kyrkan var det som man ”talade mot”?

Ännu mer direkt skulle frågan kunna vara: ”vilken orden inom katolicismen ledde an i inkquisitionen?” Inkquisitionen började med dominikanorden, innan jesuiterna trädde in i historien, men när de väl blev involverade blev de den orden som främjade grymheten och blodsutgjutelsen.

”Över hela kristenheten hotades protestantismen av väldiga fiender. Sedan reformationens första triumfer var förbi, uppbyggde Rom nya krafter i hopp om att åstadkomma dess undergång. Vid denna tid bildades jesuitorden, den grymmaste, mest samvetslösa och mäktigaste av alla påvedömetts förkämpar. Avskurna från jordiska band och mänskliga intressen, döda för den naturliga tillgivenhetens anspråk, med förnuft och samvete helt tystade, kände de ingen annan regel, inget annat band än ordens, och ingen annan plikt än att utvidga dess makt. Kristi evangelium hade gjort det möjligt för sina anhängare att möta faror och uthärda lidande, utan att förskräckas av kyla, hunger, möda och fattigdom, att hålla sanningens baner högt inför sträckbänken, fängelsehålan och bålet. För att bekämpa dessa krafter ingav jesuitismen sina efterföljare en fanatism som satte dem i stånd att uthärda liknande faror och att mot sanningens makt ställa bedrägeriets alla vapen. Det fanns inget brott alltför stort för dem att begå, inget bedrägeri alltför lågt för dem att tillgripa, ingen förklädning alltför svår för dem att anta. Fastän de hade avlagt löften om evig fattigdom och ödmjukhet, var det deras målmedvetna strävan att vinna rikedom och makt, att ägna sig åt protestantismens störtande och påvemaktens återupprättande.”

”När de uppträdde såsom medlemmar av sin orden, bar de en helighetens dräkt, besökte fängelser och sjukhus, tjänade de sjuka och de fattiga, bekände sig ha av sagt sig världen och bar Jesu heliga namn, han som gick omkring och gjorde gott. Men under detta oklanderliga yttre doldes ofta de mest brottsliga och dödliga avsikter. Det var en grundläggande princip för orden att ändamålet helgar medlen. Enligt denna regel var lögn, stöld, mened och lönnmord inte endast ursäktliga utan även berömvärda, när de tjänade kyrkans intressen. Under olika förklädnader arbetade sig jesuiterna in i statens ämbeten, steg upp till att bli kungars rådgivare och formade nationernas politik. De blev tjänare för att verka som spioner på sina herrar. De upprättade kollegier för furstars och adelsmäns söner och skolor för det vanliga folket; och

barn till protestantiska föräldrar drogs in i iakttagandet av påvliga riter. Hela den yttre prakten och ståten i den romerska gudstjänsten sattes i verket för att förvirra sinnet och blända och fångsla fantasin, och därigenom blev den frihet för vilken fäderna hade arbetat och blött förrådd av sönerna. Jesuiterna spred sig snabbt över Europa, och vart de än kom följde en pånyttfödelse av påvedömet.”

”För att ge dem större makt utfärdades en bulla som återupprättade inkquisitionen. Trots det allmänna avskyende varmed den betraktades, även i katolska länder, upprättades denna fruktansvärda domstol åter av påvliga härskare, och grymheter alltför fasansfulla för att tåla dagens ljus upprepades i dess hemliga fängelsehålor. I många länder dödades eller tvingades tusentals och åter tusentals av själva folkets yppersta skara, de renaste och ädlaste, de mest intellektuella och högt bildade, fromma och hängivna pastorer, flitiga och fosterländska medborgare, lysande lärde, begåvade konstnärer, skickliga hantverkare, att fly till andra länder.”

”Sådana var de medel som Rom hade tagit i bruk för att släcka reformationens ljus, beröva människorna Bibeln och återupprätta den mörka medeltidens okunnighet och vidskepelse. Men under Guds välsignelse och genom arbetet av de ädla män som Han hade upprest att efterträda Luther blev protestantismen inte störtdad. Den skulle inte hämta sin styrka från furstarnas ynnest eller vapen. De minsta länderna, de mest anspråkslösa och minst mäktiga folken, blev dess fästen. Det var lilla Genève mitt bland mäktiga fiender som smidde planer på hennes undergång; det var Holland på sina sandbankar vid det nordliga havet, kämpande mot Spaniens tyranni, då det största och rikaste av kungariket; det var karga, ofruktbara Sverige, som vann segrar för reformationen.” The Great Controversy, 234, 235.

Den katolska kyrkan gjorde allt de kunde för att dölja Bibeln för människorna genom att hävda att deras hedniska traditioner och seder står över Guds Ord. Ledarna för laodiceisk adventism kommer inte att dra oliktankande inför rätta för Ellen Whites skrifers skull, men katoliker som utger sig för att vara ledarna i Battle Creek kommer att göra det. Själva kärnan i katolicismens vilddjur är att använda världslig makt för att uppnå religiösa syften. När adventismen sökte den juridiska världsliga makten för att styra sina institutioner, kan frukterna av deras ”heliga ordning” ses.

I sammanhanget av den spanska inkquisitionens auto-da-fé-ceremonier (trosakt) framträder vassen och korset som symboliska element knutna till Kristi korsfästelse. Vassen syftar på den skenspira som lades i Jesu hand när han kröntes med törnen och som de romerska soldaterna använde för att slå honom, vilket symboliserar hån, lidande och förakt.

Korset intar en framträdande plats i auto-da-fé-processionerna. Ett grönt kors (ofta höljt i svart sorgflor) tjänade som inkquisitionens emblem, bars i en särskild förberedande procession dagen före och visades upp under själva akten. Det symboliserade tribunalens myndighet.

Konfiskation av egendom avser beslagtagande (sekvstration eller konfiskation) av en dömd persons egendom, ett vanligt straff inom inkquisitionen för att finansiera tribunalen och bestraffa kätteri. Detta tillkännagavs offentligt i domarna vid auto-da-fé, med betoning på offentlig förödmjukelse och avskräckning.

Ellen G. Whites skrifter fördömer tydligt och slutgiltigt det ledarskap som kommer att förbjuda hennes skrifter i ett försök att tysta vingårdens sång som sjungs, men detta är den sista handlingen från en ohelig ordning, alldeles innan de öppet uppenbarar sina karaktärer vid söndagslagen. En "katolsk procession" sammanfaller med de tjugofem forntida männen som böjde sig för solen. I följande fyra stycken framställs i det första stycket "de som bekänner sig vara Guds folk" i "de sista dagarna". Avsnittet lär tydligt att Sjundedagsadventistiska predikanter i de sista dagarna i "kyrkor och vid stora sammankomster under bar himmel" kommer att "insistera inför folket på nödvändigheten av att hålla veckans första dag".

"Herren har en tvist med sitt bekännande folk i dessa sista dagar. I denna tvist kommer män i ansvarsfulla ställningar att följa en kurs som står i direkt motsats till den som Nehemja följde. De kommer inte bara själva att förbise och förakta sabbaten, utan de kommer också att försöka hindra andra från att hålla den genom att begrava den under sedvänjans och traditionens bråte. I kyrkor och vid stora sammankomster under bar himmel kommer predikanter att inskräpa för folket nödvändigheten av att hålla veckans första dag. Olyckor sker till sjöss och på land, och dessa olyckor kommer att tillta, den ena katastrofen tätt följd av den andra; och den lilla skara samvetsgranna sabbatshållare kommer att utpekas som dem som genom sitt åsidosättande av söndagen drar Guds vrede över världen."

Detta identifierar tydligt sjundedagsadventisterna som det "bekännande Guds folket" som kommer att främja söndagsfirande, och att de också kommer att peka "ut" "den lilla skaran av samvetsgranna sabbatsfirare". I nästa stycke betonar hon att gångna tiders förföljelse kommer att upprepas. Det föregående stycket avslutades med att hon identifierade det bekännande Guds folket i kontrast till dem som hon säger är samvetsgranna sabbatsfirare. Därefter hänvisar hon till tidigare historiska skeenden och varnar för att dessa skeenden kommer att upprepas i de yttersta dagarna. Hon är mycket tydlig.

"Satan främjar denna lögn för att han må kunna ta världen till fånga. Det är hans plan att tvinga människorna att godta villfarelser. Han tar aktiv del i utbredandet av alla falska religioner och skyr inga medel i sina ansträngningar att påtvinga felaktiga läror. Under en religiös nitälskans mantel har människor, påverkade av hans ande, uppfunnit de grymmaste plågor för sina medmänniskor och tillfogat dem de mest fruktansvärda lidanden. Satan och hans redskap har allttjämt samma ande, och det förflutnas historia skall upprepas i vår tid.

"Det finns män som har satt sitt sinne och sin vilja till att fullborda det onda; i sina hjärtans mörka vrår har de beslutat vilka brott de skall begå. Dessa män bedrar sig själva. De har förkastat Guds stora rättesnöre för det rätta och har i dess ställe upprättat en måttstock av sitt eget slag, och när de jämför sig själva med denna måttstock förklarar de sig heliga. Herren skall tillåta dem att uppenbara vad som finns i deras hjärtan, att ge uttryck åt den ande hos den herre som behärskar dem. Han skall låta dem visa sitt hat mot hans lag genom sitt sätt att behandla dem som är trogna mot dess krav. De skall drivas av samma religiösa vanvettets ande som eggade hopen som korsfäste Kristus; kyrka och stat skall förenas i samma fördärvade samklang."

”Den nuvarande kyrkan har följt i de forna judarnas fotspår, vilka åsidosatte Guds bud för sina egna traditioner. Hon har förändrat stadgan, brutit det eviga förbundet, och nu är, liksom då, högmod, otro och trolöshet följden. Hennes sanna tillstånd framställs i dessa ord ur Moses sång: ’De har fördärvat sig själva, de äro inte hans barns fläck; de äro ett vrångt och förvänt släkte. Lönen I så Herren så, I dåraktiga och ovisa folk? Är han inte din fader, som har köpt dig? Har han inte gjort dig och grundat dig?’” Review and Herald, 18 mars 1884.

Det finns avsnitt efter avsnitt i Profetians Ande som identifierar den yttersta tidens förföljelse av Guds trofasta, och den ”nutida kyrka” som hon där identifierar är inte kristenheten i allmänhet, utan den kyrka som hon gång på gång anger vara förebildligt framställd genom den judiska kyrkan. Dessa tydliga avsnitt i hennes skrifter är motivet för Sjundedagsadventistkyrkans försök att lägga begränsningar på syster Whites skrifter, så som hennes dröm så träffande identifierar. Deras handlingar mot hennes skrifter, vilka uppenbarligen var de tillhörigheter i hennes hus som skulle förbjudas av ledarna i Battle Creek, vilka förvandlades till en helig ordning av katolicism. Deras angrepp på hennes skrifter framställs också genom angreppet på Jeremias skrifter. Ellen Whites dröm är ett andra vittne till att Jeremias skrifter brändes.

I den tredje generationen av laodikeisk adventism var kompromissen det dominerande temat. Den tredje generationen representeras av församlingen i Pergamos. Från utgivningen av W. W. Prescotts bok med titeln The Doctrine of Christ år 1919 till utgivningen av Questions on Doctrine år 1957 sträcker sig en övergångsperiod, representerad av en alfapublikation och avslutad med en omegapublikation. Den första boken representerade W. W. Prescotts förkastande av Lejonet av Juda stam till förmån för den avfälliga protestantiska synen på Kristus. Prescotts bok, träffande nog betitlad The Doctrine of Christ, urholkade det milleritiska profetiska budskapet och lämnade kvar den tomma definition av Jesus som tillbes inom katolicismen och den avfälliga protestantismen. Den sista boken i den generationen definierar en helgelse och rättfärdiggörelse som tillintetgör Guds lag, hans rättvisa och barmhärtighet. Det forntida Israel fick ansvaret att vara förvaltare av Guds lag, och adventismen skulle vara förvaltare inte bara av Guds lag utan också av hans profetiska Ord. År 1919 utgavs en bok som förkastade försvaret av Guds profetiska Ord, vilket markerade början på den tredje generationen av laodikeisk adventism, som avslutades med en bok som förkastar Guds lag.

”Om du ger efter för hjärtats trots, och genom stolthet och självrättfärdighet inte bekänner dina fel, kommer du att lämnas underkastad Satans frestelser. Om du, när Herren uppenbarar dina fel, inte omvänder dig eller avlägger bekännelse, kommer hans försyn att föra dig över samma mark om och om igen. Du kommer att lämnas att begå misstag av liknande slag, du kommer alltjämt att sakna vishet och kommer att kalla synd rättfärdighet och rättfärdighet synd. De många villfarelser som kommer att råda i dessa sista dagar kommer att omsluta dig, och du kommer att byta ledare utan att veta att du har gjort det.” Review and Herald, 16 december 1890.

Pergamos, den tredje församlingen, ledde till Tyatira, den påvliga kyrkan, vilken är den fjärde generationen, när de 25 männen böjer sig för symbolen för Tyatiras myndighet.

Den bestämmelse som de tidiga kolonisterna antog, att endast tillåta medlemmar av kyrkan att rösta eller inneha ämbete i den civila regeringen, ledde till högst fördärvliga följder. Denna åtgärd hade antagits som ett medel att bevara statens renhet, men den resulterade i kyrkans fördärv. Eftersom en bekännelse till religionen var villkoret för rösträtt och ämbetsinnehav, förenade sig många, drivna enbart av världsliga politiska motiv, med kyrkan utan en hjärtats förändring. Så kom kyrkorna i betydande utsträckning att bestå av oomvända personer; och till och med inom prästerskapet fanns de som inte bara omfattade villfarelser i läran, utan som också var okunniga om den Helige Andes förnyande kraft. Så visades åter de onda följderna, så ofta bevittnade i kyrkans historia från Konstantins dagar till vår egen tid, av att försöka bygga upp kyrkan med statens hjälp, av att vädja till den världsliga makten till stöd för evangeliet om Honom som förklarade: "Mitt rike är inte av denna världen." Joh. 18:36. Föreningen mellan kyrkan och staten, hur ringa graden än må vara, må visserligen synas föra världen närmare kyrkan, men för i verkligheten endast kyrkan närmare världen." The Great Controversy, 297.

"Föreningen mellan kyrkan och staten, hur obetydlig graden än må vara, synes visserligen föra världen närmare kyrkan, men för i verkligheten endast kyrkan närmare världen." Den 18 maj 1977 överlämnade Bert B. Beach (en ledare inom kyrkans division Norra Europa–Västafrika och engagerad i mellan-kyrkliga relationer) en guldöverdragen medaljong till antikrist, påve Paulus VI, under en gruppaudiens i Rom. Detta ingick i ett möte med Conference of Secretaries of World Confessional Families. Händelsen rapporterades i Adventist Review (11 augusti 1977) och noterades av Religious News Service som första gången en officiell representant för SDA mötte en påve.

"Herren har uttalat en förbannelse över dem som tar bort från eller lägger till Skrifterna. Den store JAG ÄR har fastställt vad som skall utgöra regeln för tro och lära, och han har bestämt att Bibeln skall vara en bok för hemmet. Den församling som håller sig till Guds ord är oförsonligt skild från Rom. Protestanterna stod en gång på detta sätt åtskilda från denna stora avfällighetens kyrka, men de har närmat sig henne alltmer och är fortfarande på försoningens väg till den romerska kyrkan. Rom förändras aldrig. Hennes principer har inte det minsta förändrats. Hon har inte minskat klyftan mellan sig själv och protestanterna; de har stått för hela närmandet. Men vad säger detta om vår tids protestantism? Det är förkastandet av Bibelns sanning som får människor att närma sig otro. Det är en avfälling kyrka som minskar avståndet mellan sig själv och påvedömet."

"Det är själar såsom Luther, Cranmer, Ridley, Hooper och de tusentals ädla män som blev martyrer för sanningens skull, som är de sanna protestanterna. De stod såsom trogna väktare av sanningen och förkunnade att protestantismen är oförmögen till förening med romanismen, utan måste vara lika långt skild från påvedömet principer som öster är från väster. Sådana sanningens försvarare kunde inte mer bringas i samklang med "syndens människa" än Kristus och hans apostlar kunde det. I tidigare tidsåldrar kände de rättfärdiga att det var omöjligt att sluta sig till Rom, och fastän deras motstånd mot detta villfarelsens system upprätthölls med fara för egendom och liv, hade de dock mod att bevara sin avskildhet och kämpade manligen för sanningen. Bibelns sanning var dem kärare än rikedom, ära eller till och med livet självt. De kunde inte uthärda att se sanningen begravd under en massa vidskepelse och lögnaktig spetsfundighet. De tog Guds ord i sina händer och reste sanningens baner inför folket och

förkunnade frimodigt det som Gud hade uppenbarat för dem genom flitigt studium av Bibeln. De dog de grymmaste dödar för sin trohet mot Gud, men genom sitt blod förvärvade de åt oss friheter och privilegier som många som gör anspråk på att vara protestanter lättvindigt håller på att ge upp åt det ondas makt. Men skall vi ge upp dessa dyrt köpta privilegier? Skall vi tillfoga himmelens Gud en förolämpning och, sedan han har befriat oss från det romerska oket, åter sätta oss själva i trældom under denna antikristliga makt? Skall vi bevisa vår urartning genom att avhända oss vår religiösa frihet, vår rätt att tillbe Gud enligt vårt eget samvetes bud?”

”Luthers röst, som ekade i berg och dalar, som skakade Europa likt en jordbävning, frammanade en här av ädla Jesu apostlar, och den sanning de förespråkade kunde inte tystas av bål, av tortyr, av fängelsehålor, av döden; och ännu säger den ädla skaran av martyrs röster oss att den romerska makten är det förutsagda avfallet i de sista dagarna, laglöshetens hemlighet som Paulus såg redan börja verka i sin egen tid. Romersk-katolicismen vinner snabbt mark. Påvedömet är i tillväxt, och de som har vänt sina öron bort från att höra sanningen lyssnar till hennes bedrägliga fabler. Påvliga kapell, påvliga högskolor, nunnekloster och munkkloster blir allt fler, och den protestantiska världen tycks sova. Protestanterna håller på att förlora det kännetecken som skilde dem från världen, och de minskar avståndet mellan sig själva och den romerska makten. De har vänt sina öron bort från att höra sanningen; de har varit ovilliga att ta emot det ljus som Gud lät falla på deras stig och går därför in i mörkret. De talar föraktfullt om tanken att det skall ske ett återuppvaknande av den forna grymma förföljelsen från romersk-katolskt håll och från dem som sluter sig till dem. De erkänner inte det faktum att Guds ord fullt ut förutsäger ett sådant återuppvaknande och vill inte medge att Guds folk i de sista dagarna skall lida förföljelse, fastän Bibeln säger: 'Draken vredgades på kvinnan och gick bort för att föra krig mot kvarlevan av hennes säd, dem som håller Guds bud och har Jesu Kristi vittnesbörd.’”

”Påvedömet är den mänskliga naturens religion, och den stora massan av mänskligheten älskar en lära som tillåter dem att begå synd och ändå befriar dem från dess följder. Människor måste ha någon form av religion, och denna religion, utformad genom mänskligt påfund och dock görande anspråk på gudomlig auktoritet, passar det köttsliga sinnet. Människor som anser sig vara visa och intelligenta vänder sig i stolthet bort från rättfärdighetens måttstock, de tio buden, och anser inte att det står i samklang med deras värdighet att forska efter Guds vägar. Därför slår de in på falska vägar, på förbjudna stigar, blir självtillräckliga, uppblåsta av egenkärlek, efter påvens förebild, inte efter Jesu Kristi förebild. De måste ha en religionsform som ställer så små krav som möjligt på andlighet och självförnekelse, och eftersom en ohelgad mänsklig visdom inte kommer att leda dem till att avsky påvedömet, dras de naturligt till dess anordningar och läror. De vill inte vandra på Herrens vägar. De är alldeles för upplysta för att söka Gud i bön och ödmjukhet, med en förståndig kunskap om hans ord. Eftersom de inte bryr sig om att känna Herrens vägar, är deras sinnen helt öppna för villfarelser, helt redo att ta emot och tro på lögnen. De är villiga att låta de mest orimliga, mest inkonsekventa osanningar ges åt dem såsom sanning.”

”Satans bedrägeris mästerverk är påvedömet; och medan det har bevisats att en tid av stort intellektuellt mörker var gynnsam för romanismen, kommer det också att bevisas att en tid av

stort intellektuellt ljus likaledes är gynnsam för dess makt; ty människors sinnen är koncentrerade på deras egen överlägsenhet och tycker inte om att behålla Gud i sin kunskap. Rom gör anspråk på ofelbarhet, och protestanter följer samma linje. De önskar inte söka sanningen och gå vidare från ljus till ett större ljus. De omgärdar sig med fördomar och synes villiga att bli bedragna och att bedra andra.

”Men även om kyrkornas hållning är nedslående, finns det dock ingen anledning att förlora modet; ty Gud har ett folk som kommer att bevara sin trohet mot hans sanning, som kommer att göra Bibeln, och endast Bibeln, till sin regel för tro och lära, som kommer att höja standarden och hålla baneret högt, på vilket det står inskrivet: ”Guds bud och Jesu tro.” De kommer att värdesätta ett rent evangelium och göra Bibeln till grundvalen för sin tro och lära.

”För en tid som denna, då människor åsidosätter Herren Sebaots lag, är Davids bön tillämplig: ’Det är tid för dig, Herre, att handla; ty de har gjort din lag om intet.’ Vi går en tid till mötes då nästan allmänt förakt kommer att hopas över Guds lag, och Guds budhållande folk kommer att bli svårt provat; men skall de förlora sin vördnad för Jehovas lag därför att andra inte ser och inser dess bindande anspråk? Må Guds budhållande folk, liksom David, vörda Guds lag i samma mån som människor åsidosätter den och överöser den med vanvördnad och förakt.”
Signs of the Times, 19 februari 1894.

Två år innan antikrist tilldelades en guldmedalj av en ledare inom den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan, år 1975, väcktes en talan mot Sjundedagsadventistkyrkan: EEOC v. Pacific Press Publishing Association (mål nr C-74-2025 CBR i Förenta staternas distriktsdomstol för Northern District of California), där Equal Employment Opportunity Commission stämde kyrkans förlag för två kvinnliga anställdas räkning—Merikay Silver (en tidigare redaktör som hade lämnat sin tjänst när talan väcktes) och Lorna Tobler—med påstående om könsbaserad diskriminering i lön och förmåner. Kyrkan försvarade delvis sina metoder genom att åberopa religiösa undantag och genom att redogöra för sin styrningsstruktur.

I en edsvuren utsaga daterad den 6 februari 1976 (en del av en försvarsskrivelse som ingavs till domstolen) behandlade Neal C. Wilson (då president för kyrkans nordamerikanska division, och senare Generalkonferensens president 1979–1990) kyrkans historiska uppfattningar om den romersk-katolska kyrkan. Utsagan gjordes i samband med att man argumenterade mot beskrivningar av kyrkan som om den hade en ”hierarki” liknande det påvliga systemet. Det fullständiga relevanta citatet lyder: ”Även om det är sant att det fanns en period i Sjundedagsadventistkyrkans historia då samfundet intog en tydligt antiromersk-katolsk ståndpunkt, och termen ’hierarki’ användes i nedsättande bemärkelse för att beteckna den påvliga formen av kyrkostyre, var denna hållning från kyrkans sida inget annat än ett uttryck för den utbredda antipapismen bland konservativa protestantiska samfund under den tidigare delen av detta århundrade och den senare delen av det föregående, och som nu har hänvisats till historiens skräphög såvitt Sjundedagsadventistkyrkan angår.”

Detta återspeglar en förskjutning bort från kyrkans traditionella profetiska tolkning, vilken identifierade påvedömet som ”vilddjuret” eller antikrist i Uppenbarelseboken. Kritiker inom och utanför kyrkan har tolkat detta som en nedtoning av eller ett övergivande av den antikatolska

hållningen för att anpassa sig till modern ekumenik eller juridiska försvarsstrategier. Wilson identifierade 1985 presidenterna för kyrkans olika divisioner som "kardinaler", när han sade: "... det finns ingen 'kardinal' från alla länder i Fjärran Östern, medan det sannolikt kommer att finnas två 'kardinaler' från Afrika."

Syster White förklarade att det är en avfallen församling som minskar avståndet mellan sig själv och påven! Den tredje generationens kompromiss framställs såsom gråt över Tammuz i Hesekiel åtta och genom Pergamos kompromiss. Den första generationen från 1863 till 1888 representerade Efesos församling, en församling som hade övergett sin första kärlek, och Milleriterrörelsens första kärlek var det profetiska budskapet, och det första kapitlet i detta profetiska budskap var de "sju tiderna", vilka åsidosattes år 1863.

Från 1888 till 1919 bevitnade den andra generationen, representerad av Smyrna och Hesekiels hemliga kamrar, Profetians Andes död, då syster White lades till vila år 1915. Ytterligare detaljer om de fyra generationerna är nödvändiga för att fullborda vittnesbördet, men den fortskridande rebelliskheten måste förstas för att man fullt ut ska kunna inse hur ett avfälligt folk kunde "förbjuda" Ellen Whites skrifter, eller hur de kunde främja veckans första dag såsom godtagbar. Judas samverkar med "Efraims drinkare" som "härskar över detta folk" i Jerusalem, och de som härskar i Jerusalem och tillber solen representeras av Stora rådet.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

"Bland dem som bekänner sig vara Guds barn, hur litet tålmod har inte visats, hur många bittra ord har inte uttalats, hur mycket fördömelse har inte riktats mot dem som inte tillhör vår tro. Många har betraktat dem som tillhör andra kyrkor som stora syndare, när Herren inte ser på dem på detta sätt. De som ser på medlemmarna i andra kyrkor på detta sätt behöver ödmjuka sig under Guds mäktiga hand. Dem som de fördömer kan ha haft endast litet ljus, få tillfällen och privilegier. Om de hade haft det ljus som många av medlemmarna i våra kyrkor har haft, kunde de ha gjort långt större framsteg och bättre ha representerat sin tro inför världen. Om dem som berömmar sig av sitt ljus och ändå underlåter att vandra i det säger Kristus: 'Men jag säger eder att det skall vara drägligare för Tyrus och Sidon på domens dag än för eder. Och du, Kapernaum [sjundedagsadventister, som har haft stort ljus], som är upphöjd ända till himmelen [i fråga om privilegier], du skall störtas ned i helvetet; ty om de kraftgärningar som hava blivit gjorda i dig hade blivit gjorda i Sodom, så skulle det hava stått kvar ännu i dag. Men jag säger eder att det skall vara drägligare för Sodoms land på domens dag än för dig.' Vid den tiden svarade Jesus och sade: 'Jag tackar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, därför att du har dolt detta för de visa och kloka [i deras egen uppskattning] och uppenbarat det för spåda barn.'"

"Och nu, eftersom ni har gjort allt detta, säger Herren, och jag talade till er, tidigt uppe och sent, men ni hörde inte; och jag kallade på er, men ni svarade inte; därför skall jag göra med detta hus, som är uppkallat efter mitt namn, vari ni förtröstar, och med den plats som jag gav åt er och era fäder, såsom jag har gjort med Shilo. Och jag skall kasta bort er från mitt ansikte, såsom jag har kastat bort alla era bröder, hela Efraims säd."

”Herren har upprättat ibland oss institutioner av stor betydelse, och de skall ledas, inte såsom världsliga institutioner leds, utan efter Guds ordning. De skall ledas med blicken endast riktad på hans ära, för att förlorade själar på allt sätt må bli frälsta. Till Guds folk har Andens vittnesbörd kommit, och ändå har många inte tagit varning, tillrättavisningar och råd till sig.

”Hör nu detta, ni dåraktiga folk och utan förstånd, ni som har ögon men inte ser, ni som har öron men inte hör: Fruktar ni mig inte? säger Herren. Skulle ni inte bäva för mitt ansikte, jag som har satt sanden till gräns för havet, en evig gräns som det inte kan överskrida? Och fastän dess vågor går höga, förmår de dock ingenting; fastän de brusar, kan de ändå inte gå över den. Men detta folk har ett avfälligt och upproriskt hjärta; de har vänt sig bort och gått sin väg. Inte heller säger de i sitt hjärta: Låt oss nu frukta Herren, vår Gud, han som ger regn, både höstregn och vårregn, i sin tid; han bevarar för oss de fastställda skördeveckorna. Era missgärningar har vänt bort detta, och era synder har undanhållit det goda från er.... De skipar inte rätt åt den faderlöses sak, och ändå har de framgång; den nödställdes rätt skipar de inte. Skulle jag inte hemsöka för sådant? säger Herren. Skulle inte min själ utkräva hämnd på ett sådant folk som detta?”

”Skall Herren nödgas säga: ’Bed inte du för detta folk, och upplyft varken rop eller bön för dem, och vädja inte till mig för deras skull; ty jag vill inte höra dig’? ’Därför har regnskurarna hållits tillbaka, och något vårregn har inte kommit.... Skall du inte från denna stund ropa till mig: Min Fader, du är min ungdoms vägledare?’” Review and Herald, 1 augusti 1893.